

A Legfelsőbb Bíróság Legfelsőbb Bíróság dr. Hajdú György ügyvéd) által képviselt **felperesnek**, dr. Dávid Aliz által képviselt **I. rendű**, dr. Wenczel Kristóf ügyvéd által képviselt **II. rendű**, **IV. rendű**, **V. rendű**, dr. Varga Ildikó ügyvéd által képviselt **VI. rendű** és a **VII. rendű alperesek** ellen eredeti állapot helyreállítása iránt a Fővárosi Bíróságnál 7.G.40.828/2005. szám alatt indult és a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.260/2006/6. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán 2007. szeptember 18-án tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.260/2006/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a II. r. alperesnek 120.000 (Százhuszezer) forint, a VI. és VII. r. alpereseknek pedig együttesen 960.000 (Kilencszázhatvanezer) forint felülvizsgálati perköltséget és az államnak külön felhívásra 2,500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A jogerős ítélet alapját képező tényállás szerint b-i a 5178/6. hrsz. alatti ingatlan 525/1000. tulajdoni illetősége a felperes tulajdonában állt. A felperes, az ingatlan másik tulajdonosa a IV. r. alperes, valamint a korábban perben állt, de időközben felszámolás folytán megszűnt III. r. alperes 2000. június 29-én

megállapodtak abban, hogy az ingatlanon több egységből álló apartman házat építenek, és a projekt megvalósítására közös céget hoznak létre. Utóbb a felperes nem kívánt a projekt megvalósításában résztvenni, ezért a Kft-t a III. r., valamint - a IV. r. alperes tulajdoni hányadát megvásárló - V. r. alperes hozták létre. A felperes tulajdoni hányadára valamint a projekt átvételére a III. r. alperes tett 2002. május 23-án vételi ajánlatot azzal, hogy a telekért 100,000.000 Ft, a projektért 60,000.000 Ft-ot, a felperes "üzletrészéért" 120,000.000 Ft, mindösszesen 280,000.000 Ft vételárat fizet az ott meghatározott részletekben és időpontokban. Az ezt követően kötött szerződések azonban tartalmukban eltértek a fenti ajánlattól. 2002. augusztus 26-án a felperes a telekre adásvételi szerződést kötött, amelyben vevőként a III. r. alperes kívánságára az I. r. alperest jelölték meg, a vételárat pedig 70,000.000 Ft-ban határozták meg. Az I. r. alperes a vételárat kifizette és a tulajdonjogát a földhivatal az ingatlannyilvántartásba 2002. szeptember 12-én bejegyezte.

Az ugyanezen a napon külön okiratba foglaltak megállapodásban a III. r. alperes vállalta, hogy a 2000-ben kötött együttműködési megállapodásban rögzített felperesi jogok ellenértékeként megfizet a felperesnek a által a Club folyósítandó hitel felhasználásával 55,000.000 Ft-ot. 2002. augusztus 27-én az előző szerződést a felperes és a III. r. alperes oly módon egészítették ki, hogy a felperest a joglemondás és elmaradt haszon címén 210,000.000 Ft illeti meg, amelyből 55,000.000 Ft-ot az előző szerződés szerint banki hitelből egyenlítenek ki, 155,000.000 Ft-ot pedig a III. r. alperes vállalt megfizetni. A szerződés biztosítására abban állapodtak meg, hogy a III. r. alperes teljesítésének elmulasztása esetére a perbeli ingatlant a apportálják és e cég öt apartman házra opciós jogot enged a felperes javára. A hatályba lépés feltételeit is rögzítették. Ugyanekkor a felperes, valamint a III. és IV. r. alperesek felbontották a közöttük 2000. június 29-én létrejött együttműködési szerződést.

Utóbb a pénzügyi rendezésre kötött szerződések nem léptek hatályba. Az I. r. alperes a felperestől vásárolt ingatlant nem apportálta, ehelyett a 2003. február 12-én kelt adásvételi szerződéssel eladta a II. r. alperesnek. Nevezett tulajdonjogát a földhivatal 2003. október 27-én jegyezte be az ingatlannyilvántartásba. Az ezt követően felvett kölcsönök biztosítására az ingatlanra jelzálogjogot alapítottak a VII. r. alperes javára.

A felperes - a korábban a 2003. október 31-én - benyújtott keresetében megtámadta az I. r. alperessel 2002. augusztus 26-án kötött adásvételi szerződést. Kérte a szerződés érvénytelenségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását. Keresetét a Ptk. 210. §-ára alapította, az érvénytelenség jogcímeként a tévedését, utóbb a megtévesztését jelölte meg.

A perindítás után a felperes és a II. r. alperes - az ingatlan új tulajdonosa - a projekttel kapcsolatos elszámolás tárgyában szándéknyilatkozat elnevezéssel 2004. április 5-én megállapodást kötöttek, eszerint az ott írt feltételek megvalósulása esetén 580 m² össz-alapterületű apartmant kedvezményes áron vásárolhat meg a felperes a II. r. alperestől és a projektben részt vevő más személyektől. Feltételként határozták meg többek között, hogy a felperes eláll a 2003. október 31-én benyújtott keresetétől, kéri a per megszüntetését és lemond a megtámadás jogáról. A felperes a 2004. május 27-én kelt beadványában a tulajdonjog megállapítása és az eredeti állapot helyreállítása iránt előterjesztett keresetétől elállt, a bíróság II. r. alperessel szemben a pert megszüntette és a felperes kérésére intézkedett a perfeljegyzésnek az ingatlannyilvántartásból való törlése iránt. A per 2004. október 6-án szünetelés folytán szűnt meg.

A II. r. alperes ezt követően az ingatlan nevén álló 525/1000. tulajdoni illetőségét a VI. r. alperesbe apportálta, az apportot a földhivatal az ingatlannyilvántartásba 2004. augusztus 2-án jegyezte be.

A felperes a jelen eljárásban 2005. május 23-án előterjesztett és utóbb módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a b-i 5178/6. hrsz. alatti ingatlan 525/1000. tulajdoni illetőségére az I. r. alperessel 2002. augusztus 26-án kötött adásvételi szerződés érvénytelen. Keresetét a Ptk. 210. §-ára tévedés, illetőleg megtévesztés jogcímére alapította. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyreállítását, a II-VII. r. alperesek ennek tűrésére kötelezését kérte. Előadta, hogy a 2003. október 31-én benyújtott keresettel indult 7.G.21.269/2003. számú perben a 2004. május 27-i felperesi nyilatkozat megtételére a II. r. alperes 2004. április 5-ei szándéknyilatkozatára figyelemmel került sor. A per 2004. október 6-án szünetelés folytán megszűnt. Az eljárás bejezése után a megtámadási határidő újra kezdődött, ezért - akár a saját nyilatkozatának megtételéről, akár a per szünetelés folytán történő megszűnésétől kell számítani a Ptk. 236. §-ának (1) bekezdésében írt az egy éves megtámadási határidőt, a megtámadással a Ptk. 236. §-ának (3) bekezdése és a 327. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint nem késett el.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a 7.G.40.828/2005/31. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította és a felperest az I-II. r., valamint a VI., VII. r. alperesek javára perköltség fizetésére kötelezte. A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezése, valamint a VI-VII.r. alperesek csatlakozó fellebbezése folytán hozott 7.Pf.21.260/2006/6. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Nem fogadta el az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a felperes és az egyes

alperesek között 2002. augusztus 26-án létrejött négy szerződés lényegében egy megállapodásnak tekinthető.

A másodfokú bíróság jogi álláspontja szerint is a felperes a 2005. május 23-án benyújtott keresetében ugyanazokra a megtámadási okokra hivatkozott, mint amelyeket a 2003. október 31-én benyújtott keresetében felhozott. Ezeket az okokat azonban a 2005. május 23-án benyújtott keresetében már nem hozhatta fel tekintve, hogy a megtámadás jogáról 2004. május 27-én lemondott. A felperes a II. r. alperessel 2004. április 5-én kötött megállapodást a Ptk. 236. §-ának (1) bekezdésében írt egy éves jogvesztő határidő alatt nem támadta meg, - és nem támadta meg a saját 2004. május 27-i nyilatkozatát sem - de az előbbi szerződésbe vetett bizalom elvesztése egyébként sem érinti az eredeti megtámadási okot.

Álláspontja szerint a felperesnek a másodfokú eljárásban a Ptk. 324. §-ára, valamint a szerződés jó erkölcsbe ütközésére és ezáltal semmisségére való hivatkozása meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül. Az pedig, hogy a III. r. alperes már a szerződések megkötésekor tudatában volt annak, hogy azokat nem fogja teljesíteni, nem nyert bizonyítást.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását kérte. Másodsorban kérte az eljárt bíróságok valamelyikének új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását. Vitatta, hogy az eredeti kereseti kérelmében írt okokra alapozott 2005. május 23-án előterjesztett megtámadási nyilatkozata elkészült. Állította, hogy a Ptk. 236. §-ának (3) bekezdése és a 327. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltak szerint az egy éves megtámadási határidőt nem mulasztotta el. A másodfokú bíróság azonban a Ptk. 327. §-ára történő felperesi hivatkozást tévesen minősítette a másodfokú eljárásban meg nem engedett keresetváltoztatásnak. A Pp. 247. §-a (1) bekezdésének téves alkalmazása miatt nem vizsgálta meg érdemben a felperesnek a megtámadási határidő számítására vonatkozó érvelését, és nem foglalt állást érdemben a megtámadási határidő elmulasztása kérdésében, ezzel megsértette a Pp. 213. §-ának (1) bekezdését.

Előadta, hogy a másodfokú bíróság jogsértéssel állapította meg, hogy a megtámadási joga az előzményi perben 2004. május 27-én kelt a per megszüntetésére irányuló nyilatkozata következtében megszűnt. A jogról való lemondást tartalmazó nyilatkozat hatályos megtételét csak abban az esetben vállalta, ha az apartman házakra az adásvételi szerződés létrejön. Ilyen szerződés azonban a felek között nem született.

Vitatta, hogy a 2002. augusztus 26-án kötött ingatlan adásvételi szerződés elválasztható az augusztus 26-án és 27-én létrejött további három szerződéstől e kérdésben az elsőfokú bíróság jogi álláspontját kérte elfogadni.

Fenntartotta, hogy a III. r. alperes a teljesítőképessége tekintetében megtévesztette a felperest, ezért a megkötött szerződések a jó erkölcsbe ütköznek és mint ilyenek érvénytelenek. A III. r. alperes annak tudatában kötötte meg a 2002. augusztus 26-ai és 27-ei megállapodásokat, hogy azokat nem fogja teljesíteni. Ellene 2002. október 17-én - a szerződések megkötését követő rövid időn belül - felszámolási eljárás indult, amely körülmények a III. r. alperes szándékos megtévesztő magatartását egyértelművé teszik. Az eljáró bíróságoknak hivatalból észlelnie kellett volna a megállapított tényállás alapján a szerződések jó erkölcsbe ütközését, és mert hivatalból a semmisséget nem észlelték, nem tettek eleget a tényállás teljeskörű felderítésére irányuló kötelezettségüknek, a III. r. alperes rosszhiszeműsége tekintetében nem derítették fel a tényállást.

A II. és a VI-VII. r. alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

-.-.-

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes felülvizsgálati kérelmében több ponton alappal hivatkozott a másodfokú bíróság által elkövetett jogsértésekre, ezeknek azonban a jogvita mikénti elbírálására nem volt kihatása. Alappal sérelmezte a másodfokú bíróság azon jogi álláspontját, miszerint az ingatlan adásvételi szerződés a másik három megállapodástól elkülönült, önálló szerződés volt. E körben az egyébként nem vitatott tényállásból az elsőfokú bíróság vont le helyes jogi következtetést. Nem volt vitás, hogy a felperes, valamint a III. és IV. r. alperes (ez utóbbiak a beruházó és az ingatlan egy részének tulajdonosa) társulni szándékoztak egy ingatlan fejlesztő projekt (apartman házak építése és hasznosítása) megvalósítására. Az elérni kívánt gazdasági cél megvalósításához a felperes a perbehozott ingatlan nevén álló 525/1000. tulajdoni illetőségét bocsátotta rendelkezésre. A jogi kereteket az együttműködéshez gazdasági társaság létrehozásával kívánták megteremteni. Utóbb a felperes már nem kívánt a létrehozandó gazdasági társaságban - és a projekt megvalósításában - részt venni, így a III. r. alperes vállalta a felperes igényeinek rendezését, a gazdasági cél megvalósításában pedig a III. és IV. r. alperes jogutódja - az V.r. alperes - vettek részt. A felperes az ingatlanrészt a maga részéről befektetésként vitte be az üzleti vállalkozásba, ezért a felperes kiválásával a megállapodásnak része

volt az ingatlan adásvételi szerződésen kívül az elszámolás is, az ingatlan adásvételi szerződés és az egyéb - a felperest megillető jogok ellenértékének rendezése egymással összefüggött, egymást feltételezte. Ezen nem változtatott az a körülmény sem, hogy az ingatlan tulajdonjogát az I. r. alperes szerezte meg, amely a III.r. alperessel azonos tulajdonosi összetétel folytán tudomással bírt az előzményekről. Megerősítette az elsőfokú bíróság megállapítását az a körülmény is, hogy a III. r. alperes fizetési kötelezettségének biztosítékaul az apartman házak - az azokra a felperes javára biztosított opciós jog - szolgáltak. Majd a II. r. alperes mint vevő azt is vállalta, hogy az elszámolás alapján a felperesnek járó vagyoni értéket kedvezményes vétel biztosítása útján rendezi. Egyértelmű tehát, hogy 2002. augusztus 26-án és 27-én négy egymással összefüggő, a felperessel történő elszámolást tartalmazó szerződés jött létre.

Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a másodfokú bíróság a megtámadási határidő elmulasztása kérdésében nem tett eleget a Pp. 221. §-ában írt indokolási kötelezettségének. Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a Ptk. 236. §-ának (1) bekezdésében írt, a (2) bekezdés szerint számított megtámadási határidő anélkül, telt el, hogy a felperes az ingatlan adásvételi szerződést megtámadta volna, ezért a felperes 2005. május 23-án a szerződés megtámadásával elkésett. Ennek megállapításánál azonban nem indokolta hogy miért hagyta figyelmen kívül a felperes által felhívott a Ptk. 236. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a Ptk. 327. §-ának (1) és (2) bekezdésében írtakat. A másodfokú bíróság pedig az elsőfokú bíróság jogi álláspontját indokolás nélkül elfogadta annak ellenére, hogy a fellebbezés éppen annak hiányát sérelmezte.

A Legfelsőbb Bíróság ennek ellenére sem látott kellő alapot a korábbi ítéletek hatályon kívül helyezésére, tekintve, hogy egyéb olyan okok is fennálltak, amelyek összességükben elegendőek voltak a kereset elutasítására, másrészt a felperes a megtámadási határidőt valóban elmulasztotta. A felperes az ingatlan adásvételi szerződést keresettel 2003. október 31-én támadta meg. A 2005. május 23-án újra indított perben arra hivatkozott, hogy a 2004. május 27-én kelt, a keresettől elállást tartalmazó nyilatkozata az elévülést a Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése szerint megszakította. A (2) bekezdés értelmében e napon az egy éves megtámadási határidő újból megkezdődött. Az újabb perindítással 2005. május 23-áig pedig az egy éves igényérvényesítési határidő nem telt el.

A Legfelsőbb Bíróság jogi álláspontja szerint a 2004. május 27-ei felperesi nyilatkozat az elévülés megszakítására - a Ptk. 327. § (1) bekezdése értelmében - nem volt alkalmas. Tény, hogy e nyilatkozat alapján az elsőfokú bíróság a szerződés megtámadása iránt indított pert a felperes és a II. r. alperes között

megszüntette. A megtámadott adásvételi szerződés azonban a felperes és az I. r. alperes között hozott létre jogviszonyt, a keresettel a felperes a közötte és az I. r. alperes közötti ingatlan adásvételi szerződést támadhatta meg. A későbbi jogszerző tulajdonosok - a II. és a VI. r. alperes, - valamint utóbb jelzálogjogot szerző VII. r. alperes perben állása azért szükséges, mert az ítélet - az eredeti ingatlannyilvántartási állapot helyreállítása - a keresetnek helyt adó döntés esetén az utóbb tulajdonjogot szerző tulajdonosoknak és jelzálogjogosultaknak a jogait is érintenék. A felperes és az I. r. alperes közötti pert az elsőfokú bíróság a 2004.május 27-ei felperesi nyilatkozat alapján nem szüntette meg, ez a per hat hónapi szünetelés után 2004. október 6-án szűnt meg. A per szünetelése 2004. április 6-án kezdődött, és a felperes valamint az I. r. alperes között 2004. október 6-án szüneteléssel megszűnt. Tekintve, hogy a szünetelés a Pp. 137. §-ának (2) bekezdése értelmében a határidők folyását nem érinti, a szüneteléssel a megtámadási határidő ismét folyni kezdett, így csak a per megszűnését követő hat hónap - 2005. április 6-áig terjedő időszak - állt rendelkezésére a felperesnek arra, hogy a pert újból megindítsa. A felperes 2005. május 23-án benyújtott keresete tehát elkészült.

A megtámadás jogának megszűnése kérdésében sem osztotta a Legfelsőbb Bíróság a felperes jogi álláspontját. A felperes az I. r. alperessel kötött ingatlan adásvételi szerződést a tulajdonjog törlését kérve akkor támadta meg keresettel, amikor az I. r. alperes az ingatlan tulajdonjogát a II. r. alperesre ruházta át. (Perindítás: 2003. október 31-én.) Ezt követően tárgyalások kezdődtek a felperes és a II. r. alperes között, végül a II. r. alperes 2004. április 5-én kötelezettséget vállalt arra, hogy kedvezményes vételáron a perbehozott ingatlanokon felépítendő apartmanokból meghatározott részt értékesít a felperes részére, amennyiben a felperes bizonyos feltételeket teljesít. Ezek között volt a folyamatban lévő perben a keresettől való elállás és a megtámadási jogról való lemondás is. A felperes a perben maga adta elő, hogy a nyilatkozatot maga is aláírta. Ez azonban azt jelenti, hogy elfogadta a II. r. alperes szerződési ajánlatát és a feltételeit is. A fenti nyilatkozat és annak elfogadása a Ptk. 208. §-ának (1) bekezdésében írt előszerződésnek minősül, a felperesnek az előszerződés megkötésével megnyílt a joga a végleges adásvételi szerződés megkötésére, annak feltételeit teljesítette. Amennyiben a II.r. alperes a teljesítésre nem képest úgy ennek következményeit a szerződésszegés szabályai szerint kell viselnie. Nyilvánvaló az is, hogy felperes az előszerződést abban a feltevésben kötötte meg, hogy a II. r. alperes teljesíteni tud. Ez a feltevés azonban nem a szerződés hatályának bontó vagy felfüggesztő feltétele, hanem, ha ez a feltevés, megtévesztésen alapul, akkor a szerződés megtámadására ad alapot. A felperes azonban a rendelkezésre álló

egy éves határidőben a 2004. április 5-én kötött előszerződést nem támadta meg.

Helytállónan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a felperesnek a másodfokú eljárásban az ingatlan adásvételi szerződés jó erkölcsbe ütközésére történő hivatkozása a Pp. 247. §-ának (1) bekezdésében írt, a másodfokú eljárásban meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül. A Pp. 3. §-ának (2) bekezdése szerint a bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, kivéve, ha a fél a követelésének jogcímét tévese jelöli meg ugyan, de az annak alapjául megjelölt tények bizonyítottak. A bíróság az egyes kereseti kérelmek megalapozottságáról dönt, és ha a kereseti kérelem bármely okból alaptalan, úgy azt elutasítja. A felperes a keresetét a szerződés megtámadására alapította, ezért a Pp. 3. §-ának (2) bekezdése értelmében a bíróságnak ezt kellett vizsgálnia, és e körben kellett állást foglalnia, hogy fennállnak-e a szerződés megtámadásának a Ptk. 210. §-ában írt feltételei. Nem kellett és nem is lehetett a bizonyítást olyan érvénytelenségi okra kiterjesztenie, amelyet a felperes a keresetében nem hozott fel. A másodfokú eljárásban a bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét vizsgálta felül. Új keresetet a másodfokú eljárásban előterjeszteni nem lehet, mert az a Pp. 247. §-ának (1) bekezdésében írt, a keresetváltoztatás tilalmába ütközik.

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az eljáró bíróságoknak a perben az ingatlan adásvételi szerződés jó erkölcsbe ütközését hivatalból kellett volna felismernie. A BH 2005/9. számában közzétett, a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának véleménye a semmisségi ok hivatalból észlelése kapcsán követendő eljárásról kifejtette, hogy ha a szerződés alapján marasztalásra irányuló kereseti kérelem elbírálása során a bíróság megállapítja, hogy olyan ok áll fenn, ami miatt a szerződés semmis, a marasztalásra irányuló kereseti kérelmet akkor is el kell utasítania, ha a semmisségre a felek egyike sem hivatkozott. Semmis szerződés marasztalás alapjául nyilvánvalóan nem szolgálhat. A perbeli esetben azonban a felperes a keresete jogcímét a szerződés megtámadásában jelölte meg, a bíróságnak e jogcím fennállását kellett elbírálnia, hivatalból más a felperes keresetét esetleg megalapozó semmisségi okot nem vehetett figyelembe.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.260/2006/6. számú ítéletét a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles a II., valamint a VI-VII. r. alpereseknek a felülvizsgálati eljárással okozott költségét megtéríteni. A II., valamint a VI. és VII. r. alperesek

felülvizsgálati perköltsége a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a/ és b/ pontja, valamint az (5) bekezdése szerint felszámítható ügyvédi munkadíjat foglalja magában. A VI-VII. r. alperesek mint együttes jogosultak részére járó ügyvédi munkadíj megállapításánál a Legfelsőbb Bíróság figyelembe vette, hogy a felperes alappal sérelmezte a másodfokú bíróságnak - a csatlakozó fellebbezés folytán elfoglalt - azon álláspontját, hogy a perbehozott négy szerződést önálló szerződéseknek kell tekinteni.

A felperes által le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 64. §-a alapján alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) bekezdése értelmében a felperes köteles az államnak felhívásra megtéríteni.

Budapest, 2007.szeptember 18.

Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s.k. a tanács elnöke, Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró, Dr. Lőrincz Györgyné s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

*bírósági írnok
(Pné)*